

Nr 11.

Av herr **Molin** i Dombäcksmark, *om skrivelse till Kungl. Maj:t angående vissa ändringar och tillägg i lagen angående väghållningsbesvärets utgörande på landet.*

Svårigheterna att under nuvarande förhållanden främja landsvägskommunikationernas utveckling äro allmänt kända. Utan överdrift kan påstås, att vägväsendet är alldeles för dyrt. Landsbygdens värsta skatter äro vägskatterna, oaktat kommunikationerna över huvud taget stå under all kritik. Man bygger ett fåtal breda, jämna och synnerligen dyra vägar och har ej råd att ägna en tanke ens åt den mängd av vägar, som trafikeras såsom byvägar, men som understundom kunna vara mera nyttiga för allmänna samfärdseln än många landsvägar. Kan ej ändring till det bättre åstadkommas, torde det kunna förutsägas, att kommunikationsväsendet på landet aldrig blir på tillfredsställande sätt ordnat.

Vad landet nu behöver, är utom lindring i vägskattebördorna dels genom större direkta statsanslag dels genom vägskattebördornas fördelning på allt större och större områden, även en praktisk och förnuftig omgestaltning av lagen om väghållningsbesvärets utgörande på landet den 23 oktober 1891 i syfte att utvidga möjligheten för redan befintliga vägars iståndsättande och indelande till allmänt underhåll ävensom att medelst införandet av billigare vägtyper främja kommunikationernas utveckling.

På grund av det anförda får jag yrka,

att Riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla, det Kungl. Maj:t täckes utreda och för Riksdagen framlägga förslag till sådana ändringar och

tillägg i lagen om väghållningsbesvärets utgörande på landet den 23 oktober 1891, som i motionen angivas.

Stockholm den 15 januari 1913.

Emil Molin
i Dombäcksmark.

Nr 12.

Av herr Molin i Dombäcksmark, om skrivelse till Kungl. Maj:t angående bidrag av statsmedel till kostnaderna för indelning och förbättring av enskilda vägar på landet.

I en inom Andra kammaren vid 1912 års Riksdag väckt motion hemställde undertecknad, »att Riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning och förslag i vad mån och under vilka villkor staten bör bidraga i kostnaderna för indelning och förbättring av enskilda vägar på landet enligt lagen den 5 juli 1907». Denna motion blev i enlighet med jordbruksutskottets avstyrkande utlåtande avslagen, och de huvudsakligaste motiven för denna åtgärd synas vara att söka i jordbruksutskottets förmodan, att meningen i min motion vore att på något sätt lägga hinder i vägen för enskilda vägars intagande i allmän vägdelning, då förhållandena det påkallade. Såsom framgår av de anföranden, jag höll i Andra kammaren, var detta alls icke min mening, men tillät jag mig betvivla, att staten för närvarande hade resurser att med ens lösa vägfrågan enligt lagen om väghållningsbesvärets utgörande på landet den 23 oktober 1891. Motionens motståndare förbisaågo nämligen den viktiga omständigheten, att vissa delvis mycket svåra villkor förutsätta en enskild vägs intagande i allmän vägdelning. Först och främst fordras, att vägen ej på någon sträcka skall ha större lutning än 1 : 20. Vidare skall vägen vara av god beskaffenhet. Vederbörande väghållningsdistrikt skall om saken höras. Konungens befall-